

FARNÍČEK

Ježíš řekl: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“

(Bible, Janovo evangelium 8, 12).

Blíží se Velikonoce. Vítáme příchod prvních jarních dnů. Těší nás pohled na svěží zeleň, zářivé barvy jarních květin, jsme omámeni vůněmi, hřejí nás první sluneční paprsky. Velikonoce jsou však víc než probouzející se jaro. Připomínají nám příběh plný naděje. Žádná zpráva neproměnila svět jako tato: „Ježíš Kristus vstal z mrtvých. On skutečně vstal!“ Velikonoce jsou triumfálním vítězstvím života nad smrtí. Naději pro svět, ve kterém bezpočet nadějí umírá. Radujme se ze zmrtvýchvstání Ježíše Krista! On žije a je každému z nás blízko. Můžeme si vydechnout, smrt už nemá poslední slovo! Kdo důvěřuje Ježíši, ten je v životě i ve smrti v dobrých rukách. Všem vám žehná ke krásnému a hlubokému prožívání doby velikonoční

o. Josef

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farníčku, dnešním dnem – Květnou, pašijovou nedělí vstupujeme do svatého týdne. Pro mne je to v mém 42 letém kněžství ten nejzvláštnější a nejpodivuhodnější vstup. Být bez věřícího lidu ve vrcholném období liturgického roku je něco úplně mimořádného. Mimo řád! Co s tím můžeme dělat? Nově, jedinečně to prožívat. Jak?

Minulou neděli (5. postní) jsem sledoval na TV NOE bohoslužbu vedenou biskupem Josefem Nuzíkem (ve stavu NOUZE). Velmi mne zaujala jeho promluva. Říkal, že Ježíš nás dnes učí vnímat šířeji, že nám rozšiřuje obzor našeho vnímání. Nejprve to učí Lazarovy sestry Marii a Martu. Potom učedníky, pak znovu Marii a Martu a jí dá o sobě poznat to nejdůležitější: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ A u hrobu Lazara dostane nejdůležitější lekci v rozšíření obzoru vidění. „Odvalte kámen!“ „Pane, už zapáchá...“ „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ „Lazare, pojď ven!“ To bylo rozšíření obzoru vidění pro mnohé další. „Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš vykonal, v něj uvěřilo.“

Pak biskup Nuzík zmínil páteční promluvu papeže Františka, ke které si vybral příhodný text evangelia o bouři na moři s Ježíšem klidně spícím na zádi lodi s výčitkami apoštolů vůči němu. Po utišení bouře si Ježíš s výčitkou a naléhavou otázkou obrací na apoštoly: „Pořád ještě nemáte víru?“ Papež tuto otázku opakuje během promluvy alespoň 5x a to směrem k nám do současné situace, kterou prožíváme a pěkně se v tom topíme. Promluva vyústila do přímluv a pak do dlouhé tiché modlitby k Ježíši vzkříšenému, přítomnému mezi námi ve svátostné podobě a požehnání všemu lidstvu. Byl jsem silně vtažen do vztahu se vzkříšeným Pánem. Jako odpověď, co s tím, vám dávám k úvaze článek na vedlejší stránce.

Cesta světla – co to je? A kde se vzala? Je třeba být věřícími lidmi doby postní, ale mnohem více doby velikonoční. Hlavní výzva pro všechny křesťany a tedy každého z nás je: Buď křesťanem velikonočním!

Všem žehná o. Josef

CESTA SVĚTLA - CO TO JE? KDE SE VZALA? JAKÝ JE JEJÍ SMYSL? A PROČ „NOVÁ“?

Je to vlastně oslava Ježíše, který překonal smrt. Vždyť to je ústřední událost Ježíšova poslání! Známe tradiční Křížovou cestu. Křížová cesta znázorňuje první část velikonočních událostí - strastiplnou cestu Ježíše na Golgotu i jeho ukřižování a rozjímá o tom ve 14 zastaveních. Cesta světla, rovněž se 14 zastaveními, začíná velikonočním ránem, kdy ženy nacházejí prázdný hrob, tedy Kristovým zmrtvýchvstáním, pokračuje setkáváním vzkříšeného Krista s jeho učedníky i s dalšími lidmi, jeho vystoupením na nebe až k daru - k seslání Ducha Svatého. Zachycuje tedy 50 dnů působení Ježíše od jeho vzkříšení: 40 dnů od vzkříšení po nanebevstoupení k Otci a 10 dnů k seslání Ducha Svatého apoštolům, aby mohli předávat víru v Ježíše Krista dalším lidem na Zemi. Křížová cesta tedy ukazuje Ježíše poníženého, Cesta světla naopak povýšeného. **Jak vznikla pobožnost Cesta světla?** Hned na začátku chci zdůraznit, že Cesta světla je vlastně svým původem salesiánská záležitost. Jak to? U jejího vzniku je salesiánský kněz Sabino Palumbieri a poprvé ji sloužil Don Edigio Viganò, 7. nástupce Dona Jana Bosca, zakladatele salesiánského díla! Salesiánský kněz Sabino Palumbieri z Říma založil hnutí Svědci Vzkříšeného. Toto hnutí hledalo modlitbu, která by vyjádřila zvláštní charisma hnutí. **Inspirací** byl starodávný nápis na zdi v katakombách San Callisto v Římě - část prvního listu sv. apoštola Pavla Korintánům: „*Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti. Pak se zjevil více než pěti stům bratřím najednou - většina z nich dosud žije, někteří však již zesnuli. Potom se zjevil Jakobovi, pak všem apoštolům. A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdče.*“ (I Kor 15,3-8). **V 90. letech 20.století Sabino Palumbieri pomohl k rozvinutí myšlenky zkombinovat události popsané v nápisu s dalšími událostmi po Ježíšově vzkříšení - takto se v létě 1988 ve hnutí Svědci Vzkříšeného zrodila Cesta světla.** V následujícím roce byla představena Donu Edigiu Viganovi, sedmému nástupci zakladatele salesiánů Dona Bosca, a ten jmenoval teologickou komisi, aby studovala kritéria a předpisy. **V dubnu 1990 byla oficiálně slavena první Cesta světla právě Donem Viganem v Římě v katakombách San Callisto pro generální kapitulu salesiánů.** Následovalo oznámení tehdejšímu papeži Janu Pavlu II. a pomalé zapojování biskupů. V září 1992 a v následujících letech byla Cesta světla slavena v bazilice Svatého hrobu, v kapli pod horou Kalvárii a také během poutě hnutí Svědci Vzkříšeného do Svaté země na poděkování vzkříšenému Pánu za tento **klenot daný Svědkům Vzkříšeného pro celou církev.** Tak začala Cesta světla svou pouť po Zemi. Křížová cesta uvádí věřící do první části velikonočních událostí a do Kristova utrpení, **Cesta světla oslavuje druhou část Velikonoc, tu radostnou,** se vzkříšeným Kristem a hlavně s jeho odkazem pro budoucnost celého lidstva.

Zpracováno podle www.katechetiolomouc.cz

Zpracovala: Jib

*P.S. Bude-li nám to umožněno, alespoň jednu neděli doby velikonoční
ji v kostele prožijeme.*

PAPEŽ FRANTIŠEK UDĚLIL POŽEHNÁNÍ MĚSTU A SVĚTU

Kvůli koronavirové pandemii udělil papež František mimořádně požehnání Urbi et Orbi (Městu a světu). Obvykle tak činí pouze o Vánocích a Velikonocích. V požehnání vyzval k jednotě, solidaritě a pokoře. „Neslyšeli jsme chudé, neprozřeli jsme tváří v tvář válkám a nespravedlnostem. Je čas si vybrat mezi tím, na čem záleží,

a tím, co pomíjí,“ zdůraznil František. Poděkoval také zdravotníkům i pracovníkům, kteří zajišťují chod společnosti. Požehnání pronesla hlava církve bez přítomnosti věřících.

„Tato bouře snímá masku a ukazuje naši zranitelnost, odhaluje povrchní jistoty, na kterých jsme vystavěli naše plány a zvyky,“ řekl papež František v úvodu požehnání.

„V bouři spadly stereotypy, jimiž jsme zastírali své ego. A byla odhalena sounáležitost.

V tomto světě jsme se hnali vpřed plnou rychlostí a měli jsme dojem, že jsme schopní všeho. Chtíví zisku jsme se nechali pohltit, nezastavili jsme se, neprozřeli jsme tváří v tvář válkám a nespravedlnostem. Neslyšeli jsme chudé ani nárek planety. Pokračovali jsme a mysleli jsme si, že budeme v nemocném světě těmi zdravými,“ upozornil papež.

Podle něj je pandemie příležitostí: „Vybrat si mezi tím, na čem záleží, a tím, co pomíjí. Oddělit to, co je nezbytné, od toho, co nezbytné není. Je to čas usměrnění běhu života.“

„Nepochybně se dnes píší rozhodující události našich dějin. Lékaři, ošetřovatelé, uklízečky, lidé v supermarketech, dopravci, dobrovolníci, kněží a mnoho dalších, ti pochopili, že nikdo se nezachrání sám,“ poděkoval jim papež. „Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost. Kolik matek, otců, učitelek a učitelů ukazují našim dětem nepatrnými všedními gesty, jak čelit, jak překonat krizi.“

František vyzval k sounáležitosti, solidaritě a naději.

„Dej, Pane, sílu lékařům, zdravotníkům a zdravotníkům, kteří se starají o nemocné. Dej každému odpovědnost, aby se choval s respektem k ostatním, abychom na nakažené nehleděli jako na nepřátele, ale jako na lidi, kteří potřebují pomoci,“ modlil se papež. „Je nám jasné, že všichni jsme na jedné lodi, všichni jsme slabí a dezorientovaní, zároveň ale důležití a potřební, neboť my všichni jsme byli povoláni, abychom společně veslovali,“ zdůraznil.

„Moje síly jsou omezené, ale mohu zavolat tomu, kdo se cítí být sám. Povzbudit ho. Mohu pomoci jako dobrovolník, jako ten, kdo se stane alespoň na dálku společníkem toho, kdo to potřebuje,“ dodal papež.

Poté se společně s věřícími z celého světa pomodlil za konec koronavirové pandemie.

K jeho modlitbě se připojili i ortodoxní, anglikánští či protestantští církevní představitelé. Už předtím Vatikán kvůli šíření nákazy oznámil, že až do odvolání bude možné modlitby papeže a jeho audience sledovat jen on-line. Kvůli pandemii se také letos budou všechny liturgické obřady velikonočního týdne na vatikánském Svatopetrském náměstí konat bez věřících. Vatikán kromě toho vydal dekret, který umožňuje i biskupům

a kněžím v zemích postižených pandemií nemoci COVID-19 provádět v době Velikonoc liturgické obřady bez věřících. Mohou je podobně jako Vatikán lidem zprostředkovat prostřednictvím živého internetového vysílání.

Je mnoho cest a způsobů, jak číst Písmo. Je sice možné předložit určité rady a postřehy, jak číst Písmo, **avšak nejdůležitější je ZAČNI NEJPOZDĚJI IHNEDE (ZNI).** Díky vytrvalému kontaktu s Písmem pak budeme nacházet pro svoji konkrétní situaci ty způsoby četby a ty přístupy k Písmu, jaké jsou pro nás nyní nejvhodnější. **Nyní** tedy určité postřehy, které se v praxi osvědčily.

Podle možnosti bychom si každý den měli vyhradit zcela určitý čas pro čtení Písma

a pro modlitbu. Nejlepší je volit každý den tutéž denní dobu a najít si nějaké místo, kde nejsme rušeni. Kde však tomu vnější důvody brání, měli bychom důvěřovat tomu, že nám Bůh daruje jiné možnosti k setkání s ním - uprostřed neklidu dne: mohu se například aspoň na chvíli vrátit k textu nedělní liturgie nebo k určitému textu, který je pro mě momentálně důležitý. Takový citát si mohu napsat a dát na viditelné místo (třeba na psací stůl), abych to měl před očima.

Pro každodenní četbu Písma a modlitbu budeme obvykle používat úryvek z Písma, který na ten den vychází v našem plánu četby, např. podle sloupku Denní tichá chvíle v Katolickém týdeníku či svého vlastního rozvrhu četby. Úryvek je vhodné si připravit (přečíst a krátce rozebrat) již předchozí večer. Může se však stát, že se pro nás díky okolnostem nebo nějakému duchovnímu impulsu stane živým nějaký jiný text.

Pak má tento „přednost“.

Jako první si vždy uvědomím, že Bůh je přítomen, že on sám se mnou v tomto textu „rozmlouvá“ a že mi jeho pomocí chce říci něco důležitého pro můj život.

Pak se modlím k Duchu svatému a pomalu čtu text, snad i několikrát (i během dne). Dobré je číst polohlasitě (běžně u Židů, v prvních stoletích křesťanství, ale také ve středověku!). Rozdělím si text na menší oddíly, přičemž si v každém z nich mohu to nejdůležitější slovo podtrhnout (zvýraznit, označit pomocí vykřičníku či šipky).

Někdy také pomáhá zkusit vymyslet pro každý oddíl vlastní krátký nadpis.

Jestliže mě něco zvlášť osloví, prodlévám u toho a nechám tuto pravdu na sebe působit (tak jako i nějaký obraz musím často pozorovat delší dobu, než jej skutečně pochopím). Z tohoto vnímání pak často vyrůstá úžas, otázka, dík, radost, chvála a klanění, nebo nějaká prosba. Tak tento text sám od sebe vede k modlitbě, protože se to vše děje před Bohem a k němu vše směřuje.

Když nějaká myšlenka odezní a přestává ve mě být živou, přeju k následujícímu oddílu. Jestliže jsem hotov příliš rychle, mohu to celé opakovat. V poslední fázi, jež by měla být zcela věnována modlitbě, mohou být dobrou pomocí žalmy. Cílem není teoretické studium textu, nýbrž láskou nesená odpověď na Boží slovo. A ta často zůstává velmi nesystematická a útržkovitá. A přesto jsou tyto osobní náznaky živého vztahu k Bohu něčím drahocenným. Poznávám to podle vnitřního pokoje a síly, jež ve mně takového rozjímání zanechá.

Velmi důležité - pokud Boží slovo nebude zasahovat můj život, pak se stane nezáímavým a nezáživným! Brzy přestanu číst Bibli. Aby k tomu nedošlo, je nutné konfrontovat Boží slovo se svou životní praxí, přemýšlet o tom, jak uvést Boží slovo do svého života.

Závěr: Cílem je růst mé lásky! Pokud neroste moje láska, nepochopil jsem nic (Sv. Augustin).

SVĚTEC MĚSÍCE – SV. VOJTĚCH (956 – 997)

Sv. Vojtěch (Wojciech, Adalbert, Bella) patří národu českému a rovněž bratrskému národu polskému, dvěma největším a nejvýznamnějším z etnik západoslovanské skupiny Indoevropanů. V jeho době se jednotlivé národy teprve začaly formovat. Maďaři ho nazývají apoštolem Uherska.

Jeho otec, kníže Slavník, pocházel ze slovanského kmene Zličanů, jejichž hlavním sídlem bylo hradiště Kouřim. Matka Sťřezislava byla z boční větve rodu Přemyslovců. Rodištěm světcovým bylo Slavníkovo hradiště v Libici nad Cidlinou (dnes mezi Poděbrady a Velkým Osekem). Rodina vedla chlapce ke zbožnosti. Dobré výchovy se dostalo také jeho šesti sourozencům, kteří měli znamenitého pěstouna a učitele, mladého Radlu. Okolo r. 970 pobýval na Libici krátce magdeburský arcibiskup Adalbert a udělil Vojtěchovi svátost biřmování, při kterém mu dal svoje jméno Adalbert (česky Vojtěch) a pozval ho do katedrální školy v Děvině (Magdeburg). Tam pak Vojtěch 9 let (972 - 981) studoval. V r. 981 zemřel jeho otec Slavník. Neví se, zda před nebo po Vojtěchově návratu. Slavník byl otcem rodu Slavníkovců, kteří se v příštích letech stali pro vládnoucí Přemyslovce nebezpečnou konkurencí.

Dne 9. ledna 982 se Vojtěch stal svědkem smrti prvního pražského biskupa, Němce Dětmara. Rylo jasné, kdo bude jeho nástupcem. Vojtěch pocházel z knížecího rodu a jeho volbou mělo být zmírněno napětí mezi Přemyslovci a Slavníkovci. Vojtěch totiž vystupoval moudře a zcela neutrálně. Volba proběhla 19. února 982 na Levém Hradci a následujícího roku byl Vojtěch 29. června 983 ve Veroně v Itálii vysvěcen na biskupa. Přítomen byl mohučský arcibiskup Willigis a císař Ota II. Pro Vojtěcha začala v Čechách přetěžká práce. Snažil se pochopit složitost ve vztazích předních rodů; zpočátku vycházel vstříc knížeti Boleslavu II., ale stále víc se nechal ovlivňovat velmoži z nezkrtného rodu Vršovců. Mnoho nezmohl proti pohanským přežitkům, proti mnohoženství, otrokářství, krevní mstě. Neměl se o co opřít, neexistovalo zákonodárství. Proto se v roce 988 rozloučil s Prahou, předal diecézi pod pravomoc míšeňského biskupa a s nevlastním bratrem Radimem odešel do Itálie s úmyslem vykonat pouť do Svaté země. Dostal se nejdál do benediktinského opatství na Monte Cassinu (mezi Římem a Neapolí) a po svolení papeže vstoupil v r. 989 do benediktinského kláštera v Římě. Po noviciátu složil v dubnu 990 řeholní sliby. Roku 992 se dostavilo do Říma poselství z Čech, aby se sv. Vojtěch vrátil na biskupský stolec. Světec této žádosti vyhověl. Za účasti italských mnichů zřídil r. 993 v Praze Břevnové první benediktinský klášter u nás. Věnoval se především misijním cestám. Prošel Moravu. Slovensko. V uherské Ostřihomi (Esztergom) pokřtil mnoho Maďarů, včetně syna vévody Gejzy (budoucího krále), jemuž při biřmování dal jméno Štěpán. Kázal také v Polsku, zejména v Krakově. Po návratu do Prahy se stal svědkem zostření sporů mezi českými předáky z rodu Slavníkovců, Vršovců a Přemyslovců. Koncem r. 994 byla žena jednoho Vršovce obviněna z cizoložství a měla být dle tradice Vršovců sřata. Hledala pomoc u biskupa Vojtěcha a ten ji ukryl v klášteře sv. Jiří na Pražském hradě. Vršovci se lstí dostali do kostela a tam ženě uťali hlavu. Když Vojtěch marně žádal na knížeti Boleslavovi potrestání vrahů, dal Vršovce do klatby a odešel podruhé ze země. Nenávist Vršovců se vystupňovala, jejich terčem se stal nejen sv. Vojtěch, nýbrž celý konkurenční rod Slavníkovců.

DOKONČENÍ Z PŘEDCHÁZEJÍCÍ STRANY

Vojtěch našel azyl v aventinském klášteře v Římě, ale kníže Boleslav II., se s jeho odchodem nechtěl smířit. Papež Řehoř V. prosil Vojtěcha, aby se do Čech vrátil. Vojtěch svolil s tou podmínkou, že se pražští předáci podvolí jeho snaze po usmíření. V opačném případě žádá papeže o povolení provádět misijní cesty do oblastí, které dosud obývají pohané. Přes Francii došel Vojtěch do Německa a zastavil se na zdvořilostní návštěvě arcibiskupa Willigise v Mohuči. Zde jej zastihli poslové a potvrdili mu hroznou předtuchu, že jeho rod byl na Libici vyvražděn. V době válečné výpravy Oty III. proti Polabským Slovanům, které se účastnili také slavníkovští vojáci, nebyla totiž Libice chráněna. Toho využila vojenská družina z řad Přemyslovců a Vršovců, přepadla slavníkovské hradiště a všechny přítomné členy rodu povraždila. Tak 28. září 995 skončila moc Slavníkovců a sv. Vojtěch, jeho bratr Radim a vladyka Soběbor byli jediní, kteří z rodu přežili. Vojtěch se po této události vrátil z Mohuče do Říma a po roce odešel do Polska za svým misijním úkolem, tak jak bylo s papežem dohodnuto. Připravil misii k Luticům a na jaře 997 společně s Radimem a Benediktem odplul po řece do Gdaňsku a zahájil své zdejší působení. Poněvadž slovanští Luticové právě vyvolali válku s Poláky, chtěl se zatím Vojtěch odebrat s několika druhy k litevským Prusům, aby v tamějším nepříznivém prostředí šířili křesťanství. Na Velký pátek 23. dubna 997 byl pravděpodobně u Gdaňsku nebo u Královce (ruský Kalningrad) Prusy usmrčen. Podle legendy byl řat do prsou mečem velitele Prusů Sikkem a pak ostatními pohany ubodán sedmi oštěpy. Již v polovině roku 999 byl Vojtěch kanonizován. Ostatky sv. Vojtěcha byly uloženy ve Hnězdně (Gniezno) - středisku polského křesťanství. Válečná výprava českého knížete Břetislava I. využila slabosti Polska po smrti Měška II. a přiměla biskupa v Hnězdně vydat větší část ostatků Praze. Přenesení ostatků sv. Vojtěcha do pražské katedrály bylo skutečně 25. srpna 1039 a je každoročně připomínáno. Sv. Vojtěch se stal patronem Polska a Uher a 26. listopadu 1965 jej papež Pavel VI. prohlásil za předního patrona pražské arcidiecéze.

Bože, tys naplnil svátého biskupa Vojtěcha touhou po spáse duší a posiloval ho, aby svou věrnost potvrdil mučednickou smrtí; na jeho přimluvu pomáhéj biskupům a kněžím, aby svědomitě konali svou službu, a lid, který jim svěčil, posiluj, ať ochotně kráčí cestou, kterou ho jeho pastýři vedou. Prosíme o to skrze tvého Syna . . .

Vybral o. Josef

Text: Václav Renč/ Hudba: Petr Eben (Kancionál str. 833)

Ty, jenž jsi slavná koruna biskupů všech a kněží, k tobě se národ Čechů zná, tvou slávu v srdci střeží, tys naší věčnou ctí v Kristově království, Vojtěše berlo Páně. Tys dychtivě sál moudrost škol, jež vedou duši k víře; ty, národu tří apoštol, nám dán jsi za pastýře. Když nouze veliká, k tobě se utíká tvůj lid o novou sílu. Ty stavěls proti otroctví svobodu Božích synů, tys v neochvějném otcovství káral i smýval vinu, sám na sebe vzals kříž, aby tvůj lid byl blíž vzkříšení k lásce Boží. Biskupem buď nám, Vojtěše, dál ve svých následnících, všem klesajícím v útěše, k slávě všech bojujících! Pros, aby česká zem vždy žila odkazem tvé pravdy Bohem dané.

KORONAVIRUS, EPIDEMIE A ...KŘEŠŤAN

Nemožnost stoprocentní ochrany nás zaskočila

Kromě nemnoha odborníků to zřejmě nikdo nečekal. Rychle se šířící koronavirus, způsobující nemoc Covid 19, nás překvapil a zaskočil. A nemožnost stoprocentní obrany a ochrany v běžném životě je něčím, s čím v civilizovaných zemích jaks nepočítáme. A tak se zatím zdá, že v naší zemi čelíme mnohem víc psychické zátěži než nemoci jako takové, která má (zatím) průběh mírný. Informací je snad až přes míru. To některé lidi velmi zneklidňuje, jiní na to reagují bagatelizací problému. A jiní zase hledají viníka. Jeden z nejhorších nápadů je obvinít Pána Boha, totiž říci, že to jsou jeho tresty. (Čeho by tím asi dosáhl? A hlavně jakou představu o Bohu má ten, kdo takové názory šíří?)

Problémy zdravotní, psychické, ekonomické i sociální

Boj s epidemií a život v ní je problém jak zdravotní, tak i psychický. A nabaluje na sebe problémy další. Nejde jen o to, jak se nenakazit nebo jak nákazu přežít. Ale také jak se postarat o děti ze zavřených školek a škol? Jsou tu problémy ekonomické a sociální. Třeba jak malé firmy zvládnou velké výpadky osob v karanténě nebo nepřítomnost rodičů, pečujících o své malé děti? Jak zvládnou nemocní psychicky zákaz návštěv a jak zvládnou starosti o ty blízké, kteří se pohybují venku? Jak se starší obyvatelé vyrovnají s výpověďmi typu, že na tuto nemoc umírají hlavně starší lidé (ač je to pravda)? A mohli bychom vypočítávat ohrožené a zatížené skupiny osob dále, aniž při tom mluvíme o vlastním ohrožení nemocí.

Výzvy a inspirace pro křesťana

Proto bude velmi dobré, když si jako křesťané uvědomíme několik zásadních předsevzetí:

budeme dodržovat doporučené hygienické zásady, a i když je to nepohodlné dodržíme pokyny o karanténě, ačkoliv se nám třeba nelíbí;

nebudeme dbát na podivné „zaručené rady“ jak se chránit, které přicházejí kdoví odkud;

budeme se dívat kolem sebe, abychom viděli, kdo od nás potřebuje pomoc;

nevěnujeme se marným úvahám o tom „kdo za to může“;

pochopíme, že neúčast na bohoslužbě, když jsme nakaženi, jsme v karanténě nebo je nás víc, než povolený počet osob, je nepříjemnost, ale není to v žádném případě hřích; naopak, hříchem proti pátému přikázání a hlavně proti přikázání lásky k bližnímu by bylo mše či jiné větší společné zbožné i světské akce se nevzdat;

ač se nám do toho nechce, omezíme bezbřehé fascinované sledování zpravodajství a vyhradíme si více času na četbu bible, modlitbu a přebývání s Bohem i s našimi blízkými;

celou současnou situaci budeme sledovat pod úhlem křesťanské naděje, která není jen nějakým laciným přesvědčením, že všechno dopadne „dobře“, ale je jistotou, že nás nic nemůže odloučit od lásky Kristovy: ani život, ani smrt, ani nic přítomného, ani nic budoucího (**viz Řím 5,5; 8, 31-39**) celou záležitost epidemie i s jejími důsledky se budeme snažit využít k prohloubení naší víry a důvěry v Pána Boha.

DOBRÁ KNIHA ROKU

Dobrou knihou roku 2019 v literární anketě Katolického týdeníku se stal titul „Sami na této zemi?“ z pera salesiána Ladislava Heryána.

P. Ladislav Heryán při slavnostním uvedení své knihy Sami na této zemi?

Snímek archiv nakladatelství Portál

Salesiánský kněz P. Ladislav Heryán vyhrál tuto literární anketu již potřetí za sebou. Poprvé to bylo s knihou *Stopařem na této zemi* a loni s knižním rozhovorem *U Božího mlýna*, který s ním vedl Josef Beránek. Nyní je to opět autorská knížka, která pojednává o Boží přítomnosti mezi námi – jak zní její podtitul. Vydalo ji nakladatelství Portál. Jen o dva hlasy méně získal knižní rozhovor Jožina Valenty s P. Markem Váchou *Jízda v levém pruhu*. Nápad na vznik této knihy se prý zrodil jedné noci, když oba seděli u ohně kdesi v argentinských horách. Je vidět, že z Argentiny přicházejí samé dobré inspirace. Mladý kněz Josef Prokeš se rozhodl vydat svou knižní prvotinu s názvem *Pán se stará* a hlasující se postarali, aby získala v anketě bronzovou medaili. Na dalších dvou místech skončily knihy, které se zabývají stavem současného světa, dnešními hrozbami a krizemi, ale také nadějí, kterou do něj mají vnášet právě křesťané. Kniha známého historika Timothyho Snydera *Cesta k nesvobodě* je spíše o tom prvním, francouzský filozof, teolog a spisovatel Fabrice Hadjadj v knize *Když je všechno na cestě ke zkáze* pak nezapomíná hlavně na to druhé.

Těsně za nimi se shodným počtem hlasů skončily dvě knihy spojené s redaktory Katolického týdeníku. Knižní rozhovor s emeritním plzeňským biskupem Františkem Radkovským *V Boží režii* vedl Tomáš Kutil. A knížku Jana Paulase *Strach na vsi* vydal přímo Katolický týdeník.

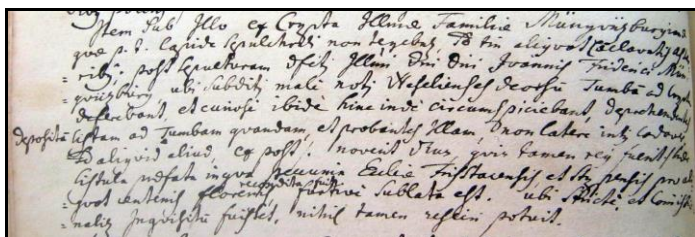
V anketě letos hlasovalo 93 oslovených osobností pro tři knihy, které pokládají za dobré knihy roku 2019. Každý ze tří hlasů měl stejnou hodnotu. Celkovým nejúspěšnějším nakladatelem letošního ročníku se stalo Karmelitánské nakladatelství, které bodovalo celkem 14 knihami.

Z HISTORIE POHŘBÍVÁNÍ VE FRYŠTÁCKÉM KOSTELE (13. DÍL)

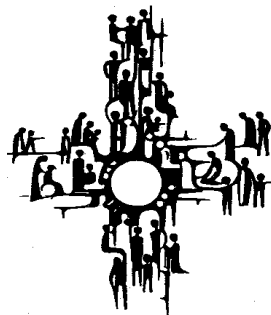
Po krátké přestávce opět pokračujeme v seriálu o historii krypty pod zdejšími kostelem. Až fryštácký farář Jan Karel Straka (1679–1785) byl autorem prvních kronikových zpráv o kryptě, a to teprve v polovině třicátých let 18. století, tedy minimálně 60 let poté, co byla krypta zbudována. S výjimkou záznamů v matrice zemřelých se tedy žádnou starší letopisnou zmínku o kryptě doposud nepodařilo dohledat.

Farář Straka uvedl kryptu jednak v podrobném popisu kostela z roku 1737, který jsme zmiňovali již v minulém dílu našeho seriálu. Příčinou jeho další pozornosti tomuto pohřebnímu místu ve farní kronice paradoxně napomohl jistý kriminální čin, k němuž mělo dojít v roce 1727. I když se jedná se o epizodu vztahující se k uvedenému roku, je zřejmé, že ji Straka zaznamenal až mnohem později, protože přišel na fryštáckou faru až v roce 1735. Zmíněná událost je v kronice zapsána v rámci výčtu farářů, kteří ve zdejší farnosti působili, v tomto případě u P. Valentina Josefa Vogta (Vojta), bakaláře teologie, který byl dosazen na fryštáckou faru v roce 1717. Právě za Vogtova působení, ve zmiňovaném roce 1727, totiž zemřel poslední lukovský pán z rodu Minkviců Fridrich III. (* asi 1659), který ale tehdy už vlastnil jen Klečůvku a Veselou a také dům v Olomouci, kde rovněž pobýval a kde ho také zastihla smrt, konkrétně 9. června 1727. Z toho důvodu lze jeho jméno nalézt v matrice zemřelých kostela sv. Mořice v Olomouci, kde je uvedeno, že zesnulý byl převezen právě do Fryštáku a tam také pohřben. K incidentu došlo patrně při přípravě pohřbu přímo ve fryštáckém kostele, kdy byli do nitra hrobky vpuštěni jistí poddaní z Veselé, snad za účelem úprav hrobky či jejího úklidu pro důstojné uložení nebožtíka. Čtenáře by mohlo zarazit to, proč tuto práci nekonali Fryštáčané, ale přespólní Veselané? Je nutné připomenout to, co bylo už naznačeno výše, že šlo o poddané zesnulého Minkvice, zatímco Fryšták, resp. panství Lukov, už tehdy do jeho majetku nepatřilo. Zmínění lidé z Veselé však podle sdělení kronikáře prý nepožívali dobré pověsti. Projevilo se to v tom, že v kryptě našli menší bednu s penězi, kterou odtud ukradli. Mělo jít o peníze nasbírané pro fryštácký a štípský kostel, které si zde farář Vogt schoval paradoxně právě před případnými zloději. Po pachatelích bylo sice pátráno, a to prostřednictvím vyšetřovací komise, která byla za tím účelem ustanovena, avšak marně. Je zřejmé, že tato krádež přímo v kryptě fryštáckého kostela zřejmě odhalila jeden z nepořádků zdejšího duchovního správce, který si z kostelní hrobky udělal depozitář farních peněz. A těch nepořádků a prohrěšků bylo patrně více. Dosvědčuje to i hodnocení od kronikáře P. Straky, z něhož později čerpal i pisatel dějin farnosti P. Jan Drábek, který o P. Vogtovi napsal: „Farář Vogt byl pak pro tuto neopatrnost, a pro jiné ještě neopatrné a nečestné kousky fary fryštácké zbaven r. 1730, a žil v Olomouci u kaple blahoslaveného Jana Sarkandra, živě se toliko almužnami na mše sv., které zde dostal.“

(Originál kronikářského zápisu o vykradení krypty je na příloženém obrázku.)

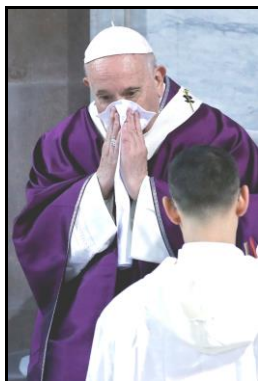

- 5.4. Květná neděle
 9.4. Zelený čtvrtek
 10.4. Velký pátek
 11.4. Bílá sobota
 12.4. Zmrtvýchvstání Páně
 13.4. Pondělí velikonoční
 19.4. 2. neděle velikonoční
 23.4. Svátek svatého Vojtěcha
 25.4. Svátek svatého Marka
 26.4. 3. neděle velikonoční

AKTUÁLNĚ

PAPEŽ FRANTIŠEK MĚL DVA NEGATIVNÍ TESTY NA KORONAVIRUS

Vatikán tento týden oznámil, že eviduje čtyři případy nákazy koronavirem. Všichni infikovaní byli buď hospitalizováni, nebo jsou v domácí karanténě. Podle listu Il Messaggero se nákaza prokázala i u kněze, který dlouhodobě žije v Domě svaté Marty, v němž bydlí od roku 2013 i papež František. Podle listu La Stampa ale pontifik dbá na preventivní opatření a nějakou dobu už například nejí s ostatními ve společné jídelně. Papež se už testu na koronavirus podrobil, podle deníku Il Messaggero byl negativní. Jednalo se již o druhý papežův test na koronavirus, ten první byl proveden začátkem března, kdy se František necítil dobře. I tehdy byl test negativní a Vatikán uvedl, že papež je pouze nachlazen.

BISKUP KAREL HERBST ONEMOCNĚL KORONAVIREM

V sobotu 28. března 2020 bylo u pražského pomocného biskupa Karla Herbsty potvrzeno onemocnění COVID 19. Byl převezen do pražské střešovické nemocnice na jednotku intenzivní péče. Jeho stav je vážný. Modleme se za jeho uzdravení. V pátek 27. března byl hospitalizován v nemocnici pod Petřínem na JIP emeritní pomocný biskup pražský Karel Herbst. Nejprve mu byl diagnostikován plicní nález a problémy se srdcem. V sobotu večer pak byl potvrzen pozitivní test na onemocnění Covid-19 a byl převezen do Ústřední vojenské nemocnice. Pracovníci arcibiskupství, kteří s ním byli v posledních dnech v pracovním kontaktu, včetně kardinála Dominika Duky, nastoupili do karantény a dodržují veškerá hygienická opatření. Všichni se cítí zdravě.

(Aktualizováno 29. 3.) V neděli se stav biskupa Herbsty stabilizoval.

Pražské arcibiskupství vyjadřuje poděkování zdravotnickému personálu střešovické nemocnice, který v tyto dny pracuje s velkým nasazením nejen pro záchranu otce biskupa, ale i všech ostatních nemocných pacientů. Rovněž děkuje všem za jejich modlitby.

DOPLŇOVAČKA NA DUBEN – TÉMA VELIKONOCE

Události Ježíšovy smrti a vzkříšení oslavujeme každoročně o Velikonocích. Co o nich víme? Odpovězte na otázky s pomocí nápovědy nebo biblické citace.

Jakou událost si připomínali židé už před Ježíšovým narozením, když slavili velikonoční hostinu?

***Ex 12, 1-14**

Které zvíře je typické pro židovskou velikonoční hostinu?

***Ex 12,3**

Jak se jmenuje město, ve kterém se odehrály události spojené s Ježíšovou smrtí a zmrtvýchvstáním?

***Mk 10,33**

Kdo Ježíše odsoudil k smrti a umyl si ruce na znamení nevinny?

***Mt 27,24**

Který z apoštolů Ježíše ze strachu zapřel a pak toho litoval?

***Mk 14,72**

Který z apoštolů zradil Ježíše za třicet stříbrných?

***Mt 26,15**

K jaké události se vážou Ježíšova slova "Toto je moje tělo" a „Toto je moje krev“?

***Lk 22, 14-20**

Kdo byl veleknězem v době, kdy byl Ježíš ukřižován?

***Jan 11,49**

Jak se jmenoval člověk, který poskytl svůj hrob pro Ježíšovo mrtvé tělo?

***Mk 15, 43-46**

Kdo jako první zjistil, že Ježíšův hrob je prázdný?

***Lk 24, 22-23**

Nápověda: beránek, Jeruzalém, Jidáš, Josef z Arimatie, Kaifáš, Petr, Pilát, poslední večeře, vysvobození z egyptského otroctví, ženy.

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 4. 4. 2020 V NÁKLADU 200 KS.